

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบชำมคีน
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบชำมคีน
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบชำมคีนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบชำมคีน
4. เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบชำมคีน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็น นักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวนทั้งสิ้นรวม 58 คน (ชาย 42 คน และหญิง 16 คน) โดย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่เคยมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบชำมคีน และอาจจะมีคูรักแบบถาวรอยู่แล้วหรือไม่ก็ได้ จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน เพื่อใช้ในการหาค่าคะแนนเฉลี่ยแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง และเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบชำมคีน กับนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบชำมคีน รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึกถึงเหตุผลของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบชำมคีน ผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบชำมคีน และวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบชำมคีน

2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบชำมคีนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุ

ระหว่าง 18 – 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน สำหรับหาค่าคะแนนเฉลี่ยแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคิน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ของคูเปอร์สมิท (Coopersmith Self – Esteem Inventory: Adult form – Coopersmith, 2002) ฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดย ณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548)
2. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi – Structure Interview) นำมาจาก พิมพ์ิชา สุพัตกุล (2551) เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นรายบุคคล (In-depth Interview)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. นำเสนอโครงร่างวิจัยให้กับศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ภายหลังจากการได้รับอนุมัติหรือพิจารณาแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคิน จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คน เพศหญิง 8คน และนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคิน จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คน และเพศหญิง 8 คน
2. ให้นักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคินจำนวน 29 คน ดังกล่าวในข้อ 1 ทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ เพื่อหาค่าคะแนนเฉลี่ยของแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง
3. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย และขอความร่วมมือในการตอบแบบประเมินให้ตรงตามความเป็นจริง รวมถึงอธิบายวิธีการตอบแบบประเมินโดยละเอียด
4. ตรวจสอบความถูกต้องของแบบประเมิน พร้อมมอบของที่ระลึกให้กับกลุ่มตัวอย่าง
5. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคิน ที่ได้จากนักศึกษาที่เคยสอนหรือกำลังสอนอยู่ รวมถึงกลุ่มตัวอย่างคนแรกที่แนะนำกลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆไปให้

6. ติดต่อพูดคุยทางโทรศัพท์และผ่านเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง เพื่ออธิบายถึงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากงานวิจัย และขอความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์ พร้อมทั้งกล่าวถึงจรรยาบรรณในการเก็บรักษาความลับในการทำวิจัยของผู้วิจัยอย่างเคร่งครัดว่าจะไม่มีการอัดเทป ถ่ายภาพ ระหว่างสัมภาษณ์ รวมทั้งเปิดเผยหรือเผยแพร่ให้เกิดผลเสียต่อกลุ่มตัวอย่างโดยเด็ดขาด
7. ภายหลังจากกลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงวัตถุประสงค์และรายละเอียดในการสัมภาษณ์แล้ว ผู้วิจัยให้เวลากลุ่มตัวอย่างตัดสินใจในการให้สัมภาษณ์ 1 วัน จากนั้นหากกลุ่มตัวอย่างยินยอมที่จะให้สัมภาษณ์จึงจะนัดพบเพื่อสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการอีกครั้งในครั้งถัดไป โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้กำหนดวัน เวลา และสถานที่ในการให้สัมภาษณ์ด้วยตนเอง แต่หากกลุ่มตัวอย่างไม่สะดวกที่จะเจอและให้สัมภาษณ์ผู้วิจัยแบบตัวต่อตัว ผู้วิจัยจะขออนุญาตสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์แทน ซึ่งหากกลุ่มตัวอย่างยินยอม ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างคนดังกล่าวผ่านทางโทรศัพท์
8. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์โดยยึดหลักจรรยาบรรณอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ระหว่างการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างสามารถซักถามในประเด็นที่สงสัยหรือไม่แน่ใจในคำถามได้ พร้อมทั้งแจ้งว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถที่จะไม่ตอบคำถามในกรณีที่ไม่ต้องการตอบคำถามในประเด็นนั้นๆ และหากรู้สึกอึดอัดในการให้สัมภาษณ์สามารถบอกยุติการให้สัมภาษณ์ได้ตลอดเวลา
9. ขอความร่วมมือในการทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ของกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งอธิบายถึงวิธีการตอบโดยละเอียด สำหรับกรณีกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ผู้วิจัยจะอ่านข้อความคำถามผ่านทางโทรศัพท์ และให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามผ่านโทรศัพท์ และกลุ่มตัวอย่างบางคนผู้วิจัยจะส่งแบบสอบถามผ่านทางนักศึกษาที่ผู้วิจัยสอนซึ่งเป็นเพื่อนกับกลุ่มตัวอย่างอีกครั้ง
10. ภายหลังจากการสัมภาษณ์สิ้นสุด ผู้วิจัยจะกล่าวขอบคุณพร้อมทั้งมอบของที่ระลึกให้กับกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ทุกคน
11. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา ข้อมูลเชิงพรรณนา และหาค่าสถิติที่ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. การศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคั่น ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content analysis) เพื่อแปลงเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ จากนั้นผู้วิจัยจะใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เช่น ค่าเฉลี่ย ร้อยละในการบรรยายผลการศึกษาข้อมูลที่ได้เพื่อแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมทางเพศและเหตุผลที่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคั่นมากที่สุด
2. การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคั่น ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t - test
3. การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคั่นและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคั่น ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t - test
4. เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคั่น ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content analysis) เพื่อแปลงเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ จากนั้นผู้วิจัยจะใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เช่น ค่าเฉลี่ย ร้อยละ เช่นเดียวกับวัตถุประสงค์ข้อ 1 ในการบรรยายผลการศึกษาข้อมูลที่ได้ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อแสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคั่น

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 การศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคั่น

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยรัฐบาลจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 และน้อยที่สุดคือ อื่นๆ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76 ตามลำดับ

เกรดเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในเพศชายและเพศหญิงอยู่ระหว่าง 2.01 – 2.50 โดยในเพศชายมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 42.85 และเพศหญิงมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 รองลงมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายได้เกรดเฉลี่ย ต่ำกว่า 1.5 เท่ากันกับเกรดเฉลี่ย 1.51 – 2.00 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีที่มาของรายได้จากพ่อแม่เป็นส่วนใหญ่ โดยในเพศชายมีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และในเพศหญิงจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ตามลำดับ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในทั้งเพศชายและเพศหญิงเฉลี่ยอยู่ที่ 5,001 – 10,000 บาทต่อเดือน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 47.62 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ด้านที่อยู่อาศัยในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันโดยพบว่าในเพศชายกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่กับพ่อแม่มากกว่าไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่อยู่กับพ่อแม่มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่มากกว่าอยู่กับพ่อแม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่มีการพูดคุยในเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟังมากกว่าไม่มีการพูดคุย โดยมีการพูดคุยจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการพูดคุยในเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟังเท่ากันกับไม่มีการพูดคุยในเรื่องต่างๆให้บิดามารดาฟังคือจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ

ด้านการเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคิณั้น ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคิณเท่ากันทั้งในเพศชายและเพศหญิง คือเพศชายจำนวน 21 คนและเพศหญิงจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ด้านการมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักของกลุ่มตัวอย่างในปัจจุบันนั้น มีความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักในปัจจุบันจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 ใกล้เคียงกับผู้มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 47.62 ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักในปัจจุบันจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต

อายุที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างนั้น ในเพศชายกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 ในขณะที่เพศหญิงกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 18 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5

เมื่อพิจารณาจากอายุที่น้อยที่สุดที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างนั้นพบว่า อายุที่น้อยที่สุดในกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกคือ 13 ปี ในขณะที่อายุที่น้อยที่สุดของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกคือ 14 ปี และบุคคลในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางเพศด้วยในครั้งแรกทั้งในเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความเหมือนกันคือ คนรัก/แฟน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการคบก่อนมีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรกอยู่ที่ 0 – 3 เดือน

สำหรับความรู้สึกที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน โดยในกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความรู้สึกทางด้านบวกต่อประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมา

1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน และพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

บุคคลในกลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ด้วยในปัจจุบันทั้งในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน คือ แฟนและคู่นอนข้ามคืน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ต่อสัปดาห์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน กล่าวคือทั้งกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ 1 – 3 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยเพศชายมีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 57.15 และเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

จำนวนคู่นอนในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน คืออยู่ระหว่าง 1 – 4 คนต่อเดือน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 76.19 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศของกลุ่มตัวอย่างพบว่ามีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่ได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 ตรงกันข้ามกับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ส่วนใหญ่ไม่ได้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5

การมีเพื่อนในกลุ่มที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่มีเพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจำนวน 14 คนคิดเป็นร้อยละ 66.67 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีเพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเท่ากับไม่มี คือจำนวน 4 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ

ในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งเพศชายและเพศหญิงอิทธิพลจากสังคมไม่มีผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบขำคิน โดยเพศชายมีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

สำหรับรูปแบบของกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกจะเข้าไปทำความรู้จักส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน คือ Physical Attraction โดยในเพศชายมีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และในเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

การเปิดเผยตนเองกับคู่่นอนขำคินพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายเปิดเผยตนเองกับคู่่นอนขำคินมีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 ใกล้เคียงกับไม่เปิดเผยตนเองมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 47.62 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 ไม่เปิดเผยตนเองกับคู่่นอนขำคิน

สถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายเลือกไปมีเพศสัมพันธ์ขำคินมากที่สุดคือ บ้าน/หอฝ่ายชาย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 47.62 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงเลือกไปมีเพศสัมพันธ์ขำคินที่บ้าน/หอฝ่ายหญิงมากที่สุด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5

ด้านความมั่นใจในคู่นอนว่าไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 12 คน ไม่มั่นใจในคู่นอน คิดเป็นร้อยละ 57.14 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมั่นใจในตัวคู่นอนเท่ากันกับไม่มั่นใจในตัวคู่นอน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ

ในการมีเพศสัมพันธ์ขำคินของกลุ่มตัวอย่างทั้งในเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่จะมีการตีมีสรา โดยในเพศชายตีมีสราจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 90.48 ขณะที่เพศหญิงตีมีสราจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความคิดที่จะยังคงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ขำคินต่อไป โดยในเพศชายมีจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 85.71 ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีความคิดที่จะยังคงมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ขำคินต่อไป มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

1.4 เหตุผลในการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน

จากการศึกษาพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปเหตุผลในการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินได้ 2 ปัจจัยคือ

1. ปัจจัยภายในตัวบุคคล

ปัจจัยภายในตัวบุคคลได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคิน ความพึงพอใจในตัวคู่นอน ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในอดีต และการมีแฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต

2. ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล

ปัจจัยภายนอกตัวบุคคลได้แก่ การสื่อสารภายในครอบครัว การพักอาศัยกับบิดามารดา การเห็นแบบอย่างจากสังคม การทำแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อน การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และการเที่ยวสถานบันเทิง

ส่วนที่ 2 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

พบว่า เพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 18.10 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.53 ในขณะที่เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.99 และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายเมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยค่าสถิติที่พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าสูงกว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 3 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนพบว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.34 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.26 ในขณะที่กลุ่มไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 15.72 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.61 และเมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยค่าสถิติที่พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนไม่มีความแตกต่างกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ส่วนที่ 4 การศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข่มขืน

พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายพ่อแม่มีการรับรู้ต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข่มขืนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายพ่อแม่รู้ถึงการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข่มขืนจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.36 ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่พ่อแม่ไม่รู้ถึงการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข่มขืนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงจะเลิกมีพฤติกรรมทางเพศแบบข่มขืนหากมีแฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต โดยในกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 62.5

กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 90.48 ใช้ถุงยางในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ รองลงมาคือให้ฝ่ายหญิงกินยาคุม จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 และไม่ป้องกันจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.52 ในขณะที่เพศหญิงใช้วิธีการกินยาคุมเท่ากันกับให้ฝ่ายชายใช้ถุงยางจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 และไม่ป้องกันจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 12.5

ในด้านทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข่มขืนที่มีผลต่อตนเอง ในเพศชายส่วนใหญ่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์แบบข่มขืนเป็นผลดีร้อยละ 66.67 และเป็นผลเสียร้อยละ 52.38 ในขณะที่เพศหญิงมองว่าเป็นผลเสียถึงร้อยละ 87.5 และเป็นผลดีร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข่มขืนของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงที่มีผลต่อการแต่งงานมีครอบครัวในอนาคตไม่แตกต่างกัน คือไม่มีผล โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

ในด้านของทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข่มขืนที่ส่งผลต่อด้านต่าง ๆ ของชีวิตในอนาคต โดยพบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 14 คนคิดเป็นร้อยละ 66.67 มองว่าไม่มีผลกระทบ ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 มองว่ามีผลกระทบต่อด้านต่าง ๆ ของชีวิตในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีจำนวนจำกัดคือ 29 คน ทำให้ข้อมูลที่ได้อาจไม่เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปจึงควรมีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มากขึ้น เพื่อให้เป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรที่แท้จริง

นอกจากนี้ควรมีการนำปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่ได้จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในขั้นสูงขึ้นเพื่อหาอำนาจจำแนกว่าปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลหรือมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในระดับที่มากน้อยอย่างไร

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ดังนั้นจึงควรศึกษาปัจจัยด้านอื่นนอกเหนือจากการเห็นคุณค่าในตนเองว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนหรือไม่อย่างไร

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มองว่าพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวไม่ส่งผลเสียหรือมีผลกระทบต่อนตนเอง เช่น ไม่มีผลเสียต่อการเรียน และกลุ่มตัวอย่างบางส่วนมีความเชื่อว่าไม่มีผลต่อการมีครอบครัวในอนาคต เพราะเชื่อว่าหากไม่พูดถึงอดีตของตนเอง ก็จะไม่มีการรู้ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่คิดที่จะเลิกพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งแนวคิดนี้เป็นทัศนคติที่กลุ่มตัวอย่างมีมุมมองต่อพฤติกรรมของตนเอง ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาทัศนคติของบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของนักศึกษา รวมถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างจากที่กลุ่มตัวอย่างมองตนเองอย่างไร